

Sygn. akt I CKN 1395/98

POSTANOWIENIE

Dnia 27 kwietnia 2001 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Tadeusz Ereciński

w sprawie z wniosku [...] Banku [...] w O.

przy uczestnictwie: Banku [...] w C., J. i A. Z. małż. L.

o wpis w księdze wieczystej Kw nr [...] hipoteki,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 27 kwietnia 2001 r.,

na skutek kasacji uczestniczki postępowania M. J. D.

od postanowienia Sądu Wojewódzkiego w W.

z dnia 17 czerwca 1997 r., sygn. akt V Ca [...],

odrzuca kasację.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 17 marca 1997 r. Sąd Okręgowy w W. oddalił apelację A. Z. L. od postanowienia Sądu Rejonowego w C. z dnia 16 października 1996 r.

W kasacji A. Z. L. zarzuciła naruszenie przepisów prawa materialnego i wnosila o uchylenie zaskarżonego postanowienia oraz postanowienia Sądu Rejonowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja powinna zawierać przytoczenie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienie (art. 393⁻³ k.p.c.). Zgodnie z utrwalonym orzecnictwem Sądu Najwyższego dla zachowania formy kasacji nie jest wystarczające ograniczenie się do powołania przepisu art. 393⁻¹ k.p.c., ale konieczne jest także uzasadnienie podnoszonej podstawy kasacyjnej przez wskazanie, które przepisy – oznaczone numerem artykułu (paragrafu, ustępu) ustawy – zostały naruszone, na czym to naruszenie polegało oraz jaki mogło mieć wpływ na wynik sprawy. W przeciwnym razie ocena zasadności kasacji nie jest w ogóle możliwa, samo zaś pismo pozostaje tylko namiastką środka odwoławczego (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 11 marca 1997 r., III CKN 13/97, OSNC 1997, nr 8, poz. 114, z dnia 7 kwietnia 1997 r., III CKN 29/97, OSNC 1997, nr 6-7, poz. 96, z dnia 26 marca 1997 r., II CKN 63/97, OSNC 1997, nr 9, poz. 129, z dnia 10 stycznia 1997 r., II CKN 21/96, OSNC 1997, nr 5, poz. 61).

Kasacja wniesiona przez pełnomocnika skarżącej określonych wyżej warunków nie spełnia. Jej podstawy ograniczają się do ogólnego zarzutu naruszenia prawa materialnego. Uzasadnienie zaś zawiera ogólny zarzut, że wpisu do księgi wieczystej dokonano w sposób błędny, naruszający przepisy z zakresu ustawowej wspólności majątkowej. Ustawodawca, wprowadzając przymus adwokacko-radcowski (art. 393⁻² § 1 k.p.c.), postawił kasacji wysokie wymagania formalne; wśród tych wymagań jest, jak już wyżej wspomniano, prawidłowe przytoczenie podstaw oraz ich uzasadnienie. Sąd Najwyższy –

działając jako sąd kasacyjny – nie może wyłączać stron oraz nie jest uprawniony do samodzielnego dokonywania konkretyzacji zarzutów lub też stawiania hipotez co do tego, jakiego aktu prawnego (przepisu) dotyczy podstawa kasacji. Dlatego też tak sporządzoną kasację należało odrzucić.

Z tych względów, na podstawie art. 393⁻⁵ orzeczono jak w sentencji.

aw

er